

lig selv, at en Snedker f. Eks. skal have meget større Plads end en Urmager, og derfor vil han blive beskattet i større Grad end Urmageren. Der bliver ifølge Systemet ikke taget Hensyn til Ejendommens virkelige Værdi, men alene til Rumfang og Assuranceværdi, og endnu mindre til Ejendommens Beliggenhed. Men disse Lovforslag gøre det muligt, at denne Revision kan foregaa ganske af sig selv, saa Bygningsafgiften efterhaanden kan afløses af en Ejendomsskyld. Dette sker derved, at Lovforslaget om Ejendomsskyld bestemmer, at der af Bygningen og den Grund, hvorpaa den staa, skal svares en bestemt pro mille i Henhold til Bygningens virkelige Værdi. Det er noget, man kan forstaa. Og ligeledes kan man forstaa det, naar man gennem Lovforslaget om Formue- og Indkomstkatten bestemmer, at vedkommende Ejer skal svare en vis bestemt Procent af den Indtægt, han har, og saa stor en pro mille af Formuen. Det er klart, præcist og tydeligt, og det er noget ganske andet, end naar Lovgivningsmagtens Udøvere skulle komme med hundrede Forordninger og Love under Arnen og opmaale Folks Lejlighed for at udfinde den højere Skat, der skal lægges paa Snedkeren, og den mindre Skat, Urmageren kan slippe med. Jeg tror, at der heri ligger et Moment, man meget vel har Lov til at tage i Betragtning, naar der er Tale om at gennemføre Lovforslaget om Ejendomsskyld. Og jeg tror, at det er et saa betydningsfuldt Moment, at de ærede Medlemmer, der repræsenterer Byerne, maatte være tjente med, at dette Forhold lempes paa saa god og retfærdig Maade som foreslaet. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa en videre Udpensling af disse Forhold. Jeg har bare villet pege paa dette bestemte Moment, fordi det ikke har været nævnt i Debatten, og fordi jeg tror, det er noget, som ogsaa bør tages i Betragtning, særlig af Repræsentanterne for Købstæderne. Naar Købstæderne saa desuden faa Lov til at indkassere den Del af Bygningsafgiften, som ikke rammes af Ejendomsskylden, synes det mig ogsaa, at den særlige Skatteret, som Kjøbenhavn og Købstæderne der faa, og som jeg ingenlunde misunder dem, er af en saadan Betydning, at det ogsaa i høj Grad slaar den Kendsgerning fast, at der ikke i nogen som helst Henseende begaas nogen Uret over for Kjøbenhavn og Købstæderne. Jeg skal slutte disse Udtalelser med at sige, at jeg er temmelig vis paa, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds

paa ny faar regnet Forslagene efter og nærmere overvejet de gode Resultater, som Forslagene ogsaa ville bringe for Byernes Skatteborgere, vil han ikke være saa ildestemt over for disse Forslag, som han er. Jeg tror snarere, at han som den gode Lokalpatriot, han er, i Stedet for at skænde paa Finansministeren og Venstre, vil være tilbøjelig til at bringe Ministeriet en Tak, fordi det resolut har gjort Landstingets Flertal den Indrømmelse at optage et Princip, som alligevel, til Trods for, hvad de enkelte kunne have at indvende derimod, i sine Virkninger vil blive af en udmærket Beskaffenhed. Jeg har det Haab, at ogsaa det ærede Medlem og hans Meningsfæller til syvende og sidst ville støtte Lovens Gennemførelse, selvfølgelig under Hensyn til den herlige Stilling, som det er at være Socialdemokrati under en Venstre regering.

Jeg vil slutte disse Bemærkninger med meget indtrængende at advare mod den Tanke, som der er antydnet fra enkelte Sider, at man paa ny skulde søge ny Principper, hvorpaa Skatteforslagene i Fremtiden skulde bygges. Jeg kan i denne Henseende absolut slutte mig til den ærede Finansministers Udtalelser. Jeg tror, at det vilde være det værste, vi paa dette Stadium kunde gøre, hvis vi nu atter gave os til at skyde disse Forslags Gennemførelse ud i en uvis Fremtid. Jeg tror, det vilde være absolut urigtigt. Jeg tror, at vi, hvis det skete, vilde komme til at fortryde, at vi havde forladt et Forslag, som helt igennem indeholder sunde og gode Skatteprincipper. At der paa de enkelte Punkter kan være Ting at ændre, er selvfølgelig, og Finansministeren har jo, som han allerede har udtalt, erklæret, at han kan være villig til at modtage enkelte Ændringer.

Til sidst kun denne ganske enkelte Bemærkning, at naar det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds og andre er blevet hævdet, at disse Skatte love ikke indrømme nogen Fordel til de smaa i Samfundet, og at vi vedblivende maa hævde Kravet om Gennemførelsen af en Reform af den indirekte Beskatning, er jeg aldeles enig med disse ærede Medlemmers Betragtning. Men det er heller ingenlunde saa, at Venstre paa nogen mulig Maade har glemt Tanken om Gennemførelsen af en Reform af den indirekte Beskatning. Men Venstre har været nødt til, tvungen af Forholdene, at sige som et Parti, der tog praktisk paa Forholdene: Den Byrde, der er for tung at løfte paa